

Miquel Iceta: traïdor, inconfés i màrtir

written by Josep Maria Loperena | 20 de maig de 2019

Els espies, els 007 de torn que apareixen en les pel·lícules de James Bond, són remunerats pels seus caps polítics amb prebendes o diners. Els talps, infiltrats o quintacolumnistes de qualsevol país, cobren trinco-trinco de les clavegueres de l'Estat. Però no sempre va ser així; el cònsol romà Cinquè Servilio es va negar a gratificar els sicaris que havia contractat per matar Viriato. 'Roma no paga als seus traïdors', els hi va dir. 'El PSOE, sí', afegeixo jo. Pedro Sánchez, cap de govern en funcions de l'Espanya borbònica de Felip VI, ha premiat Iceta per ser un abanderat del federalisme espanyol (sic) nomenant-lo president del Senat, sense el consens del Parlament que és qui té l'última paraula. Iceta sempre ha estat el cap de la cinquena columna del PSOE. La regentava ja amb José Montilla entre altres conjurats contra Pasqual Maragall. El recentment desaparegut Alfredo Pérez Rubalcaba, llavors ministre de Governació de Felipe González, els va captar, ensinistrar i posar en marxa.

La quinta columna està formada per un conjunt de polítics unionistes per obstaculitzar la marxa de Catalunya cap a la seva independència. Els seus membres actuen des de dins de l'aparell d'alguns partits en maquiavèlica convivència amb el PSOE o el mateix PP per frustrar el procés independentista iniciat per Maragall. S'infilten en les files del PSC, ERC o PDeCat com a militants, per paraitzar i reprimir des del seu lloc la independència, per aconseguir la victòria del règim absolutista. Col·laboren així amb l'estadista de torn.

En l'actualitat, Iceta, principal opositor de l'independentisme, no s'amaga, actua a la vista de tots. Dóna suport al PP, a VOX i a Ciutadans. Ha deixat de liderar un PSC lliure, vagament democràtic i s'ha convertit en servidor a ultrança dels socialdemòcrates espanyols i en soci de Millo,

Albiol, Arrimadas, Carrizosa, Sánchez i l'exministra Montserrat amb qui va corejar el «Y viva España» en una manifestació unionista. Però Iceta no és un traïdor a la seva pàtria, ni tampoc un botifler, perquè no ha enganyat a ningú. Mai s'ha sentit català. Tan sols és un delator anodí i renegat i igual que Montilla se sent espanyol fins al moll de l'os. Cap dels dos guarden ja les aparences.

El Procés es va iniciar amb Maragall quan era president de la Generalitat. El seu principal projecte de govern va ser la reforma de l'Estatut que va canviar de dalt a baix. El setembre de 2005 el Parlament ho va aprovar per majoria. Això no obstant, la línia dura dels populars, sota la mirada crítica del rei i la col·laboració d'alguns estadistes socialistes, va iniciar una campanya de desprestigi, assetjament i derroc de la nova llei catalana perquè 'significava un greu perill per a la unitat d'Espanya'. El mateix discurs unionista de sempre. La resta ja el coneixeu: Maragall va ser defenestrat, víctima del complot de la cinquena columna dirigida per Iceta. Però el redactat definitiu de l'Estatut es va aprovar per dues cambres tot i que quatre anys després el TC, a demanda del PP, ho va declarar inconstitucional.

Miquel Iceta va ser sempre un enemic a mort de Pasqual Maragall. Tots dos provenien de cultures oposades. El primer representava la lleialtat familiar, l'interès per solucionar els problemes dels ciutadans, l'apologia del procés sobiranista davant l'opressió estatal i la defensa de les minories mentre que l'altre, Iceta, simbolitzava el PSOE, l'ortodòxia al servei de la causa unionista i la defensa a ultrança de la monarquia i la unitat d'Espanya en contra del procés català.

Segons *El País*, Sánchez va nomenar Iceta per mantenir el debat de l'Estat de les Autonomies i promoure la reforma de l'Estatut català i la Constitució. Anabel Díez, autora de l'article, enganya els lectors. Els pretén colar una mentida.

Iceta ha estat premiat per la seva traïció a Catalunya. Li han pagat pels serveis a Espanya amb una propina vil i menyspreable. Un altre acte de terrorisme d'estat contra aquells que, pacíficament, aspiren a ser ciutadans d'una República catalana, popular, lliure i independent.